

[Frode Jakobsen.]

de seks koncentrerer hjælpen bestemte steder — tja, er det ikke bedre at koncentrere den end at lade det blive ved nogle pæne ord, det, som har været vor politik? Jeg er enig i, at det gælder om, at dette Europa forbliver åbent udadtil.

Et andet spørgsmål, som har været nævnt i hvert fald i udenlandske blade i denne forbindelse, er faren for, at England i sin iver for at takkes Tyskland og Italien skulle vakle med hensyn til ikke-spredningsaftalen om atomvåben, at vi skulle opleve det parodiske, at den skal gå i stykker, efter at vi har opnået det, som vi troede var det afgørende, at USA og Sovjetunionen fandt hinanden. Det ville efter min mening også være at sælge noget stort for nogle små fordele på kort sigt.

Der har været talt om overgangsbestemmelser herhjemme, og det er sagt, at naturfredningslovgivning nok ikke er tilstrækkelig. Det tror jeg heller ikke, men hvis en tilslutning til de seks kan fremme det, som vi aldrig af os selv har kunnet tage os sammen til, at standse den ødelæggelse af vor natur, som har stået på gennem de sidste 20 år, som hverken regering eller folketing har kunnet mande sig op til at gøre noget ved, så ville det være en god ting. Vi havde for ca. 5 år siden lavet en god lov, som blev ødelagt ved en ændring i sidste øjeblik. Naturligvis ville det også være beskæmmende, om vi standsede denne ødelæggelse ikke af kærlighed til vor natur, men af irritation over tyskerne, men det er da bedre end ingenting.

Der vil være problemer nok ved tilslutning til fællesmarkedet, og det gælder om at se dem i øjnene, ikke om at male tingene rosenrøde, og det vil heller ikke blive let for dem, der kalder sig venstreorienterede. Men hvem siger, at det skal være let? Har det nogen sinde været let at kæmpe for større frihed, større lighed i verden? Man må bare gøre sig klart, at man kan ikke få begge dele. Man kan ikke både ville større selvstændighed over for USA, større indflydelse på den vestlige verdens politik og samtidig afvise samarbejde med det Europa, som er den eneste mulige modvægt herimod. Dette Europa er midlet; hvad nytter det at ønske målet, hvis man afviser midlerne?

Jeg er enig i, at det er lettere at formulere et glimrende standpunkt på egen hånd i

Danmark, i Norden, men det tæller mindre. Hvis det, man vil, ikke er at vaske sine hænder, hvis det, man vil, er politik, så må man foretrække det besværlige, ja, undertiden kompromiseret, fremfor at være røsten i ørkenen. Det har socialistisk folkeparti draget konsekvensen af på det indenrigspolitiske felt; det næste skridt må vel være det udenrigspolitiske. Ellers er det halvgjort arbejde og en halv visdom, man er nået til.

Jeg forstår ikke den skrækpropaganda mod det, man kalder Romunionen, som man har drevet gennem en række år. „Vi bliver bundet på hænder og fødder for tid og evighed, og vi kan ikke vide, hvad de kan hitte på i Tyskland og Frankrig!“ Det er måske ikke forkert, vi får aldrig tryghed, men på den måde er alt samarbejde mellem landene da en umulighed; man kan ikke drive udenrigspolitik, hvis man er så bange. Det gælder for NATO, og det gælder for fællesmarkedet. Men hvis disse organisationer går mod deres egne formål, hvis de går mod frihed, mod de demokratiske idealer, mod de menneskerettigheder, de ideer om menneskeværd, som de opstiller som deres egen formålsparagraf, ja, så er ingen bundet til dem ét øjeblik længere, så er det de andre, ikke os, der har brudt traktaten.

Derfor mener jeg, vi kan gå ind i det her ikke som trælle, sådan som socialistisk folkeparti synes at mene. Disse organisationer er oprettet for nogle store formåls skyld, nogle store formål, som også vi kender os til. De kan svigtes, det har man ingen garanti imod; men svigtes de, så er vi fri, så gælder folkevisens gamle, stolte ord:

„ingen er tilsammen viet
uden munken og hans kappe,
fri mænd kan ride
og fri mænd tage til takke.“

Gert Petersen: Det er jo meget rigtigt, som det netop er blevet sagt, at det Europa, eller jeg vil nu tillade mig at sige den del af Europa, den halvdel af Europa, ja, for at være helt korrekt: den fjerdedel af Europa, som vi diskuterer her, ikke bare er et spørgsmål om økonomi, det er også et spørgsmål om politik. Og her synes jeg nok at der kunne være grund til at tænke og overveje mere, end andre har været tilbøjelige til, for ganske vist er det meget udmærket at sige, at det er ikke national nationalisme; vi